

šnik-Grohot-Durce-Raduha je zaznamenovala »Savinska podružnica« l. 1893. Celjska sekcija je pustila od tega pota zaznamenovati drug pot nad Tolstovršnikom naravnost v zahodne skale Raduhe.

10. Luče-Raduha. Ta pot je zaznamenovala »Savinska podružnica« l. 1893 in 1903. Celjska sekcija še tu ni porabila kapljice barve, o čemer je priča Juri Planinšek.

11. Turški žleb-Rinka-Križ. Ako je tu zaznamenovala celjska sekcija, nima za to nobenega dovoljenja od lastnice Kamniške korporacije.

12. Kamniško sedlo-Brana. Ta pot je zaznamenovala »Savinska podružnica« ob navzočnosti načelnika l. 1893 in l. 1906, pot pa je napravila na novo l. 1906.

13. Turški žleb-Skuta. Ta pot je napravila in zaznamenovala »Savinska podružnica« 1899 in 1901 ter l. 1905 in 1906 z dovoljenjem Kamniške korporacije. Pot je bil poprej zelo nevaren in zaznamovan od Kamniške podružnice, o čemer se je pritožil celo **H. Hess** v spisu »Wandertage in den Steiner Alpen 1896« str. 353, kjer pravi doslovno: *Rothe Kreuze bezeichneten zu unserer Ueberraschung auch diesen Anstieg, ein Werk Slov. Alpen-Vereins,*

das nach meiner Meinung besser unterblieben waere. Čuditi se je tu kakor pri drugih potih, da se hoče celjska sekcija lišpati s pavovim perjem.

14. Solčava-Olševa. Del tega pota od tablice pri **Blažu Plaznik-Sveti** Duh-Šentlenarsko sedlo je zaznamenovala »Savinska podružnica«, od Sv. Duha na Olševo pa celjska sekcija, kateri pot pa je lani popravil in zaznamoval »Zvvergerein Eisenkappel OE.T.K.«

Pripomniti še moramo, da v l. 1893 ni bilo skoraj nobenih markacij in je iste vse izvršila »Savinska podružnica«. Ti poti ostanejo tudi njena last z oziranjem na zgradbo in markacijo, ker ima dovoljenje za markacije in sicer od strani oskrbništa ljub. knezoškofijskih grajščin z dne 19. novembra 1903 št. 661 ter od vseh posestnikov v Lučah in Solčavi, ki imajo posestva v planinah z dne 30. okt. 1903 in z dne 31. okt. 1903.

V slučaju, da bi celjska sekcija ne upoštevala naših pravic, jej bodo že lastniki posestev pokazali, kdo ima dovoljenje za delovanje.

Z odličnim spoštovanjem

udana

Šijanec, Ggrd, 22.8.1906. Fr. Kocbek, lč. načelnik

OD LETOŠNJE POMLADI VELJAJO MNOGO VIŠJE PRISTOJBINE

NEPAL NI VEČ POCENI

Hindujška kraljevina ob himalajskem loku je imela doslej približno četrtino svojega ozemlja zaprtega za tujce. V glavnem je šlo za obmejna območja ob Tibetu. Popolnoma nesmiselno bi bilo zdaj iskati vzroke za takšne ukrepe in tako je nova demokratična vlada pod vodstvom premiera Girije Prasada Koirale sklenila odpreti celotno doslej zaprto gorsko območje Nepala.

Imena kot Humla, Mugu, Dolpo, Mustang, Narphu in Rongshar spadajo zdaj pravzaprav h kar znatnemu inventarju trekinških predelov Nepala. Obisk teh odročnih predelov na zahodu dežele Gurkov je cilj tistih, ki jim ne zadostujejo običajnejši cilji, kot sta na primer trekking okoli Anapurn ali pod Everest. Vendar je treba v tem primeru dobiti dovoljenje za trekking od lokalnih agencij, stroški pa so v tem primeru občutno višji. Zdaj pristojna ministrstva premišljujejo, ali naj ne bi število vsakoletnih turistov in velikost skupin omejili. Tudi o tem so že govorili, da bi morala vsaka trekinška skupina imeti obvezno s seboj oficirja za zvezo, kot je to že dolgo obveznost pri odpravah. Enake uredbe, kakršne zdaj pripravljajo za novo odprta območja, naj bi odselej veljale tudi za zunanji Dolpo in doline okoli Kangčendzenge, za dve območji, ki so ju za obiske odprli šele leta 1989.

V tujini izdane konzularne vize za Nepal veljajo zdaj samo za obisk glavnega mesta Katmanduja, Pokare in Teraia, in sicer ne dalj kot 30 dni. Kot pa je znano, zahteva ta država dodatno še posebne vize, če bi se turist rad napotil v gore. To trekinško dovoljenje je mogoče zahtevati samo v Departmentu of Immigration v Katmanduju. Ta uredba bo veljala tudi še v prihodnje.

Nova so naslednja določila: Pri prošnji za trekinško dovoljenje je treba zdaj predložiti uradno potrdilo o menjavi najmanj 20 ameriških dolarjev za vsak dan bivanja na osebo (doslej pet dolarjev). Alpinisti in trekerji, ki bivajo v Nepalu dlje kot 30 dni, morajo dodatno podaljšati svojo vizo na zaželen čas (in predložiti zahtevano potrdilo o menjavi denarja). Za dodatno trekinško dovoljenje je treba potem spet menjati 20 dolarjev na dan. Največja dolžina bivanja v vsakem koledarskem letu je zdaj omejena na tri mesece, v nujnih primerih pa potem vizo podaljšajo še za en mesec.

Ob teh ukrepih vlada upa, da bo oslabil zadnje čase vse bolj cvetoč črni devizni trg v državi. V vsakem primeru je treba povedati, da je 20 dolarjev v Nepalu veliko denarja in da so dnevni izdatki individualnega turista, ki potuje od hiše do hiše, komajda tako veliki. Nerodno pri tem

Osemtisočak Čo Oju se ogleduje v jezeru Gokyo; če bo hotel ljubitelj gora to videti, bo moral odslej globlje seči v žep

je še to, da v to vsoto ne sodijo posebne storitve, ki jih je treba plačevati v tujih valutah (na primer letalske vožnje). Ti novi predpisi bodo nedvomno močno obremenili individualne turiste, kar bo nedvomno pripeljalo do zmanjšanja dohodka v notranjosti dežele. Zato ni presenetljivo, da so z različnih strani proti novemu zakonu že pripravili opozicijo.

Velik del zaradi pošastnega ekološkega stanja v baznih taborih pod vrhovi so na pristojnih mestih sklenili drastično povečati pristojbine. V posameznih primerih so »kraljevski vrhovi« dosegli raven, ki je do 400 odstotkov nad ravniyo prejšnjih pristojbin. Nova tarifna struktura določa, kot smo že objavili v eni od prejšnjih števil Planinskega vestnika, pavšalno pristojbino za odprave, ki bodo štele do devet članov. Skupine, ki bodo štele več kot devet članov, bodo za naslednje člane plačale še posebne davščine. Tako je treba za plezanje na Everest plačati odslej 10000 dolarjev pavšalne pristojbine, za vse druge osemtisočake 8000 dolarjev, za višje sedemtisočake 3000 in za nižje 2000 dolarjev, za šesttisočake pa 1000 ali 1500 dolarjev.

Dovoljenja za trekinge, ki jih izdaja Nepal Mountaineering Association za tako imenovane trekkinške vrhove, še vedno stanejo 300 dolarjev. Dosedanje določilo, da mora vsaka odprava imeti s seboj oficirja za zvezo, bo še nadalje ostalo v veljavi.

Upati je mogoče, da bo ves tako zbran dodatni denar šel na prave naslove.

Tokijski poziv

V Tokiu so se novembra 1991 na mednarodnem simpoziju o zaščiti gorskega okolja zbrali predstavniki organizacij in gibanj, katerih cilj je ohraniti gorsko okolje. Dogovorili so se, da bo delo vseh teh organizacij koordinirala UIAA oziroma njena komisija za varstvo gora. To je vsekakor pomembno priznanje gorniški organizaciji, ki še pogloblja njeno odgovornost, da bo skrbela, da bodo tudi bodoče generacije gornikov, popotnikov in turistov lahko uživale v pravih, lepih gorah, ne pa na gorah odpadkov.

Delo na simpoziju je potekalo v več delovnih skupinah, rezultat tega dela pa je poziv, ki je dobil ime po mestu simpozija. Iz poziva povzemamo najpomembnejše misli:

Na prehodu v 21. stoletje je globalno onesnaženja okolja vse bolj očitno. Poškodovanost narave je vse večja in prizadete so celo najvišje gore sveta. Kot gorniki in prijatelji gora moramo prevzeti odgovornost in spoznati dolžnosti, da bi očuvali gorsko okolje.

Pri plezanju v visokih gorah moramo primer- no poskrbeti za odpadke. Posebno skrb moramo nameniti nevarnim odpadkom, kot so izrabljene baterije.

Vasi in taborna mesta naj ostanejo čisti tudi po našem obisku. Priporočljivo je, da se odpovemo uporabi lesa kot goriva. Pospeševati je potrebno pogozdovanje, uporabo sončne in vodne energije ter s tem ohranjanje gozdov. Pretok informacij med domačini in obiskovalci naj bo dvosmeren. Sodelovati moramo z lokalnimi šolskimi in oblastnimi strukturami pri izobraževanju o ohranjanju okolja.

Sklenili so tudi, da naj bi bila prva konkretna akcija čistilna ekspedicija, ki naj bi odšla na območje Mont Everesta. Sprejet pa je bil tudi »Kodeks skrbi za Himalajo«, ki naj bi pomagal ohraniti edinstveno dediščino tega najvišjega in najbolj obleganega gorstva. V njem je poudarjena skrb za odpadke, preprečevanje uničevanja gozdov, skrb za vodne vire, ohranjanje rastlinskega sveta, oza- veščanje lokalnega prebivalstva. Še posebej pa je poudarjeno spoštovanje navad in etičnih načel lokalnega prebivalstva ter čim večje prilagajanje tem navadam. Spoštovati moramo njihova sveta mesta, pri fotografiranju upoštevati privatnost. Odpovejmo se dajanju »bakšiša«, predvsem otrokom, kajti obstajajo mnogi načini primernejše pomoči (donacije za šole, zdravstvene centre).

»Himalaja te lahko spremeni - prosim, ne spreminjaj ti nje!«

Igor Maher